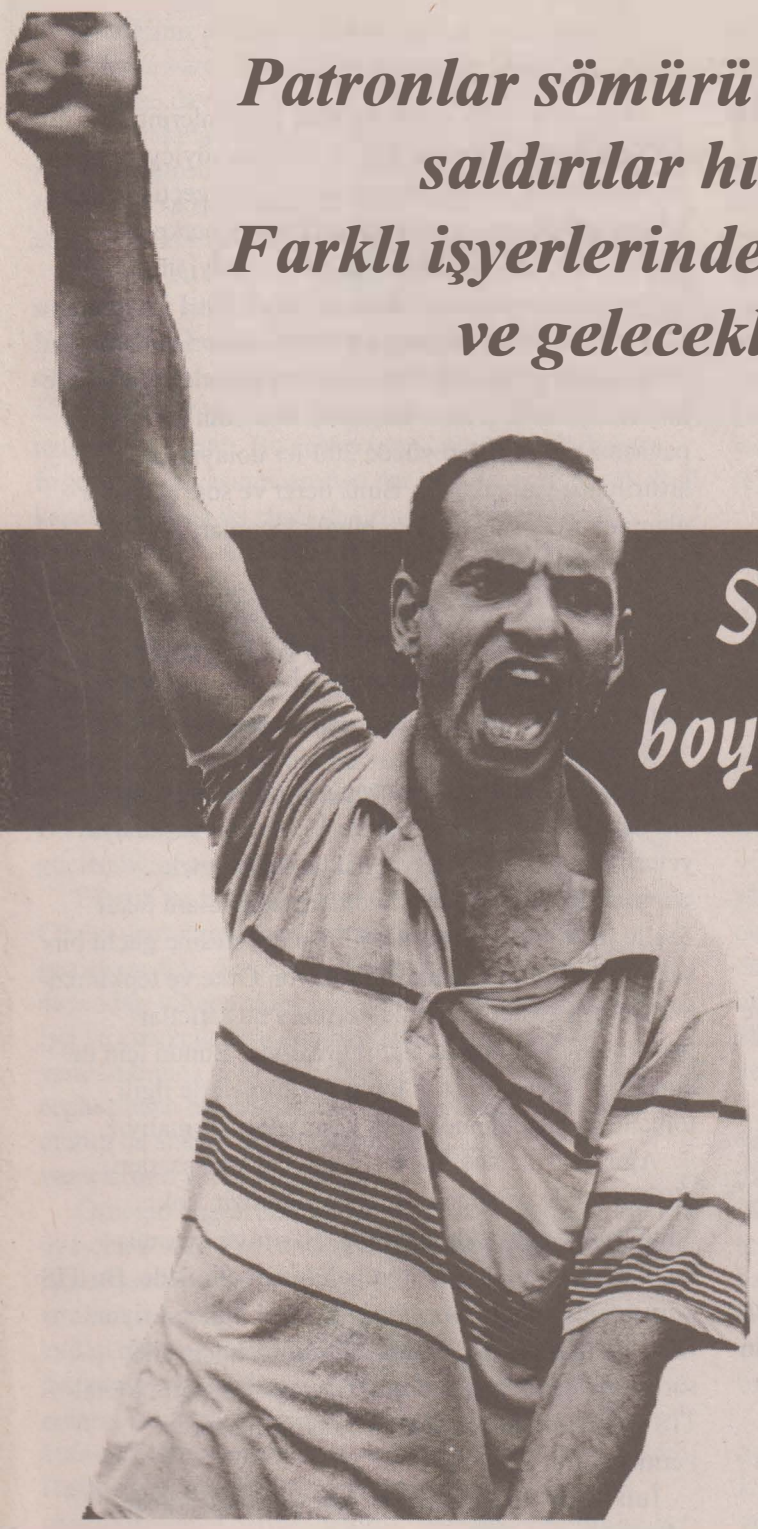
İşçi Bülteni
Özel Sayısı: 346

Fiyatı 25 YKr. Eylül 2008

Esenyurt-Kıraç İşçi Bülteni

Patronlar sömürü ve sefaleti dayatıyor, saldırılar hız kesmeden sürüyor! Farklı işyerlerinde binlerce işçi hakları ve gelecekleri için mücadelede!

Sömürü ve sefalete boyun eğmemek için;

Birlik, dayanışma, mücadele!

Metal işçisi seyirci değil taraf olmalı!

Metal işkolunda yeni bir TİS sürecine girmiş bulunuyoruz. Bu süreç içinde metal patronlarının örgütü MESS ile işçi sendikaları masaya oturacaklar. TİS sonucunda sendikalara üye metal işçileri için iki yıl boyunca geçerli olacak ücret ve sosyal haklar ile çalışma koşullarına ilişkin hükümler belirlenmiş olacak. Sözleşme sonuçları sadece sendika üyelerini değil örgütlü veya örgütsüz bütün metal işçilerini yakından ilgilendiriyor. Çünkü bütün metal patronları ücret ve hakları belirlerlerken şu ya da bu ölçüde de olsa sözleşme sonuçlarını dikkate almak durumunda kalıyorlar.

Metal işkolunda sözleşme yetkisine sahip olan en büyük işçi sendikası Türk Metal'dir. Onun dışında Birleşik Metal ve Özçelik-İş sendikaları da sözleşme imzalama yetkisine sahipler.

Türk Metal Sendikası kurulduğu günden bu yana işçilerin değil patronların çıkarlarını savunmayı bir gelenek haline getirmiştir. İşçi sendikası olarak görünse de aslında bir patron sendikasıdır. Görevi de işçileri patronların denetimi altında tutmaktır. Sözleşme kapsamındaki yüzbinlerce işçinin yaklaşık yüzde 80'inin Türk Metal üyesi olması nedeniyle, bu işçi düşmanı sendika sözleşme görüşmelerinde belirleyici konumdadır. Türk Metal işçiye düşmanlık geleneğine her sözleşme döneminde yeni halkalar eklemektedir. Ve bu eşsiz hizmetleri nedeniyle patronlar tarafından el üstünde tutulmaktadır.

Bu sözleşme döneminde de aynı şey yaşanmaktadır. Henüz üyesi olan işçilere sözleşme hakkında hiçbir bilgi vermeyen Türk Metal yöneticileri ortak taslak hazırlamak için patronlarla toplantı üzerine toplantı yapmaktadır.

Birleşik Metal Sendikası ise onlardan daha farklı bir yerde durmaktadır. Bunun nedeni de tabanındaki işçinin irade ve müdahalesine daha açık bir anlayış ve işleyişe sahip olmasıdır. Ancak her TİS sürecinde tüm metal işçilerini ve gerçek taleplerini temsil iddiasıyla masaya oturan Birleşik Metal-İş Sendikası, bu iddiasının altını dolduramamakta, üzerine düşen görevleri yerine getirememektedir.

Metal patronları esnek çalışma hükümlerinin sözleşmelerde yeterince yer almadığını söyleyerek sızlanmaktalar. Ayrıca durumlarının gün geçtikçe daha kötüye gittiğinden yakınmaktalar. Oysa herkes de biliyor ki, Türkiye ekonomisinin ve sanayi üretiminin belkemiği durumundaki metal sektörü 2001 krizinden bu yana kesintisiz ve hızlı bir büyüme içerisindedir. Bu gelişimin temelinde üretim teknolojilerindeki gelişimle birlikte işçilerin kölece koşullara mahkum edilmesi pahasına verimliliğin yüzde 200'ler dolayında arttırılması yatmaktadır. Buna ücret ve sosyal haklar planında işçilerin yaşadığı büyük kayıpları da eklememiz gerekir.

Durum bu olduğu halde MESS patronları sızlanmaktadır. Amaçları haklarımızı daha fazla tırpanlamak, bizleri daha beter çalışma koşullarına mahkum etmektir.

Kardeşler!

Yeni bir ihanet sözleşmesine geçit vermemek, elimizdeki kazanımları korumak, insanca yaşamaya yeterli ücret ve yeni sosyal haklar elde etmek elimizdedir. Bunun için şimdiden sendikalara fakat özellikle de Türk Metal isimli ihanet çetesine güçlü bir şekilde basınç uygulamak gerekiyor. Öfke ve tepkimizi her fırsatta göstermeli, taleplerimizi bu satıcılar takımına sürekli olarak hatırlatmalıyız. Bunun için de şimdiden işyerlerimizde toplu sözleşmelerle ilgili toplantılar düzenlemeli, TİS komiteleri kurmalıyız.

Ağır çalışma koşullarına, uzun çalışma saatleri, düşük ücretle çalışmaya ve geleceğimizin yok edilmesine seyirci kalmayalım. Başımıza çökmüş bulunan kara bulutları dağıtmak bizim elimizde. Bu TİS görüşmeleri, örgütlü-örgütsüz herkesi ilgilendiriyor. Dişe diş bir mücadele hattında yürümek için TİS sürecinde kendi sınıf tavrımızı ortaya koyalım. Metal TİS komitelerinde yer alalım! İhanete geçit vermeyelim!

İnisiyatif TİS komitelerine, söz yetki karar tabana!

İt dalaşı bitti, köleleştirme saldırısı sürüyor!

Geçtiğimiz aylarda tüm gündemi meşgul eden iki temel konu vardı. Ergenekon davası ve AKP'nin kapatılması davası. Her ikisi de farklı düzen güçleri arasında yaşanan üstünlük kurma savaşının bir parçasıydı. AKP'nin temsil ettiği dinci gericilik Ergenekon davası ile rakiplerini sıkıştırmaya çalışırken, generallerin temsil ettiği "laik kesim" ise kapatma davasına bel bağlamıştı.

Nihayet bu it dalaşı, hükümetle Genelkurmay arasında sağlanan bir uzlaşmayla geçici bir süreliğine sona erdi. Hem AKP hükümeti hem de generaller ABD'nin sözünden dışarı çıkamadığı için, ABD emperyalizminin telkinleri doğrultusunda bir geçici çözüm üzerinde uzlaşmaya varıldı. Bu uzlaşmanın ürünü olarak da hem Ergenekon davasının sınırları dar tutuldu, hem de AKP'yi kapatma davası iki tarafı da üzmeyecek biçimde sonuçlandırıldı. Anayasa Mahkemesi, Washington'daki efendileri, işbirlikçi Türk sermayesini, iktidar ve rant kavgasına tutuşan laik-dinci düzen kuvvetlerini ve nihayet adı geçen tarafların her türden yardakçısını memnun eden "mutlu son"a ulaştırarak perdeyi kapattı.

Patronların borazanı durumundaki pek çok gazeteci Anayasa Mahkemesi'nin bu kararını "olgunlaşan Türk demokrasisinin başarılı sınavı" şeklinde değerlendirdiler. Bu kararla Türkiye'deki demokratik rejimin daha da güçlendiğini söylediler.

Elbette bu sözlerin gerçeklerle bir alakası bulunmuyor. Çünkü demokratik hakların ne kadar genişleyip genişlemediği, düzeyinin ne olduğu belli pazarlıklara dayandığı bilinen mahkeme kararlarına bakılarak değil işçi ve emekçilerin o demokrasiden ne ölçüde yararlandığına göre ölçülebilir. Eğer işçi ve emekçiler cephesinden bakarsak durum hiç de fildişi kulelerinde oturup da ahkam kesen patron yardakçısı köşe yazarlarının gördüğü gibi değildir.

Örneğin bugün bu ülkede kağıt üzerinde bir sendikaya üye olmak işçilerin en temel demokratik hakkıdır. Fakat işçiler sendikaya üye olmaya kalktıklarında önce patron tarafından kapının önüne konulmakta, haklarını aramaya kalkıp direnişe geçtiklerinde ise karşılarında polisi-jandarmayı bulmaktadır. İşçilere ihanet etmeyip de onların haklarını savunmaya kalkan sendikacılar "çete kurmak" türünden alakasız suçlarla zindana atılmaktadır. Hakları için mücadele eden işçilerin, emekçilerin, gençlerin alnına derhal "terörist" damgası yapıştırılıp her türlü baskıya maruz bırakılmaktadır. 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlamak isteyenler gaz bombaları ve coplarla en azgın bir devlet terörünün hedefi olmaktadır. Ve en önemlisi Kürt halkının demokratik hak ve taleplerine karşı ırkçı-inkarcı bir politika yıllardan bu yana ısrarla uygulanmaktadır. Bu topraklarda yaşayan işçilerin, emekçilerin ve Kürt halkının mücadelesini boğabilmek için nasıl bir cinayet şebekesine dönüştüğü, karşımızda tepeden tırnağa çeteleşen bir devlet gerçeğinin durduğu artık herkes tarafından görülebilir hale gelmiştir. Eğer durum buysa demokrasinin olgunlaştığından, geliştiğinden bahsetmek açıkça yalan söylemekten, insanları uyutmaya ve kandırmaya çalışmaktan başka bir şey değildir.

Ortada işçi ve emekçiler açısından gelişen bir demokrasi yok. Zaten bu düzenin sahipleri, efendiler işçi ve emekçiler için daha fazla demokrasi istemiyor. Patronlar işçileri daha fazla sömürmek, daha fazla köleleştirmek fakat bunu yaparken de demokrasi yalanlarıyla uyutmak istiyorlar.

Yaşadığımız her şey de bunu kanıtlıyor. Fabrikalarda çalışma koşulları giderek ağırlaşıyor. Bırakın demokratik hakları çoğu durumda insan yerine bile konulmuyoruz. Aldığımız ücretler ortada, ne ihtiyaçları karşılamaya yetiyor, ne de karnımızı doyurmaya. Sosyal haklar ise sürekli tırpanlanıyor, ne çocuğumuzu gönül rahatlığıyla okutabiliyoruz ne de hastalanınca hastanelerde doğru düzgün bir sağlık hizmeti alabiliyoruz. Bırakın geleceği, bir gün sonramız bile güvencede değil. Ve böyle bir ülkede birileri kalkıp işçilere, emekçilere demokrasinin geliştiğinden bahsediyor.

İşçi sınıfının, emekçilerin, Kürt halkının sahte vaatlerle oyalanacak zamanı olmamalıdır. Laikiyle-dincisiyle Amerikancı sermaye güçlerinin gerçek gündemi, ABD'nin Ortadoğu ve Kafkasya politikalarına tetikçilik yapmaktır. Onlar işçi ve emekçilere, ezilen halklara açlık ve sefaletten, acı ve gözyaşından başka bir şey veremez, başka bir şey vaad edemez. Onlar, sınıfsal çıkarları gereği işçileri ve halkları demokrasi veya özgürlüğe değil, köleliğe sürükleyebilirler ancak.

Çalışma ve yaşam koşullarının demokratikleştirilmesinin, her tür sömürü, baskı ve kölelikten kurtulmanın yolu, meşru-militan zeminde yükseltilecek mücadeleden geçmektedir.

Grev v
dayanışm

Biz işçiler için yaşam her geçen gün giderek zorlaşmaktadır. Fabrikalarda köleymiş gibi çalışmakta, sağlıksız ve ağır çalışma koşullarına, fazla mesailere katlanmaktayız. Ancak harcadığımız onca emeğin karşılığı olarak payımıza sadece yoksulluk düşmektedir. Çünkü aldığımız ücretler çok düşük, yaşam ise oldukça pahalıdır. İğneden ipliğe her şeye zam yapılırken işçi ücretlerine ise sadaka gibi zam yapılmaktadır. İşsizliğin giderek artması ise gelecek kaygımızı daha da artırmaktadır. Bu sorunlar tüm işçilerin ortak sorunlarıdır ama asla çözümsüz değildir.

İşte bu çözüm yolunu tutarak, emeğine ve onuruna sahip çıkmak için örgütlenen ve mücadeleyi seçen pek çok işçi kardeşimiz bulunmaktadır. Sömürü ve baskılar ne kadar artsa da ülkenin birçok yerinde kimileri ayları bulan grev ve direnişler sürmektedir. Örneğin; Ankara'da Sincan Organize Sanayi Bölgesi'nde Birleşik Metal-İş Sendikası'nda örgütlü TEGA Mühendislik işçileri 7 Şubat'tan bu yana grevdeler... Gebze'de Basın-İş Sendikası'na üye E-Kart işçileri 16 Haziran'dan beri grevdeler. Sermayenin kölelik dayatmalarına yılmadan direniyorlar. Adana'da ise, insanca yaşanacak bir ücret ve diğer sosyal haklar isteyen Hiltonsa işçileri 19 Ağustos' ta greve çıktılar...

Ve Ambarlı'da kurulu bulunan Arser İş Makineleri Servis ve Ticaret A.Ş. işyerine bağlı Marport Limanları'nda çalışan işçilerin grevi.. Sendika üyesi oldukları gerekçesiyle işten atılan 52 liman işçisiyle dayanışma için iş bırakarak greve giden Türkiye Liman ve Kara Tahmil-Tahliye İşçileri Sendikası **(Liman-İş)** üyesi 406 işçinin grevi sürüyor. Liman işçileri evlerine gelen telefonlarla tehdit edildiler. Taşeron firmanın adamları tarafından yolları kesilerek demir sopalarla saldırıya uğradılar. Ancak onurlu mücadelelerinden asla vazgeçmediler.

Grevlerin yanı sıra sömürüye ve kölelik dayatmalarına karşı pek çok işçi kardeşimiz direnişlerini sürdürüyorlar. Örneğin; Bursa'da Türkiye Motorlu Taşıt İşçileri Sendikası'nda (TÜMTİS) örgütlenen ve işten atılan sarı otobüs şoförlerinin her gün gerçekleştirdikleri eylemler ve yine TÜMTİS'te örgütlenen Unilever işçilerinin kararlı direnişi...

Denizli'de 4 bine yakın işçinin çalıştığı Menderes Tekstil'de

...e direnişlerle ...nayı yükseltelim!

TEKSİF'e üye olan işçilerin patronun sendika karşıtı tutumuna karşı verdikleri mücadele...Diyarbakır'ın Lice ilçesinde Toprak Holding'de çalışan işçilerin keyfi uygulamalara, iş güvencelerinin olmamasına, bazen 24 saati bulan mesailerinin ödenmemesine karşı yaptıkları iş bırakma eylemi... Malatya Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu bulunan Çalık Holding'e ait Malatya İplik Fabrikası'nda üç aydır ücretleri verilmeyen işçilerin eylemleri... İstanbul Tuzla Organize Deri Sanayi'de bulunan Ada Deri'de süren direniş...

Sendikaya üye oldukları ve yasal çalışma süresinin üzerinde çalışmak istemedikleri için işten çıkarılan Balıkesir Susurluk'taki Yörsan işçileri, Tek Gıda-İş Sendikası'nın öncülüğünde mücadelede 250'li günleri geride bıraktılar. Yine Çorlu'da Tek Gıda-İş'e üye oldukları için işten çıkartılan Burgaz Rakı işçileri 18 Ağustos'ta direniş başlattılar. Düzce Organize Sanayi Bölgesi'nde Desa Deri'de 2008 yılının nisan ayında başlayan ve halen devam eden örgütlenme ve mücadele süreci DESA Deri Fabrikası önünde ve Sefaköy'deki Desa Deri önünde devam ediyor. İşçilerin bu kararlı direnişleri patronların tüm baskılarına rağmen sürüyor.

İstanbul'da da pek çok yerde direnişler sürmektedir. Sendikal örgütlenme haklarını kullandıkları için işten atılan Çapa Tıp Fakültesi'nde çalışan Çağ Temizlik işçileri...

ATV ve Sabah'ta çalışan basın emekçilerinin sürdürdüğü sendikal örgütlenme ve TİS mücadelesi... Deri-İş Sendikası'nın Sefaköy'de devam eden direnişinin bir işçi kadın tarafından tüm baskılara rağmen sürdürülmesi...Bu ve benzeri örnekler işçi sınıfının haklı davasına nasıl da yüreklice sahip çıktığının örnekleridir.

Emeğine ve onuruna sahip çıkan bu işçi kardeşlerimiz soğuk-sıcak demeden fabrikalarının

önünde grev ve direnişlerini sürdürüyorlar. Patronların binbir türlü saldırılarına ve tehditlerine karşı direniyorlar. Bizlere düşen görev de onların mücadelesini büyütmek, onlarla dayanışma içerisinde olmaktır. Grev ve direnişlere destek amaçlı yapabilecceğimiz maddi-manevi çok şey var. Bunun içinde ilk olarak işyerlerimizde grev ve direnişlerle dayanışma komiteleri kurmalı, çevremizdeki işçi arkadaşlarla bu grev ve direnişlerin kazanması için neler yapılabileceğini konuşmalı, eyleme geçmeliyiz. Çünkü onlar tüm işçiler için direniyor. Onların kazanımızı işçi sınıfının ortak kazanımı olacaktır.

Üzerimize düşen en önemli görevse, kendi fabrikamızda emeğimiz ve onurumuz için örgütlü mücadele yolunu tutmak, işçi sınıfının haklı davasını büyütmektir.

Yaşasın sınıf dayanışması!

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Baydemirler işçisinden ücret gaspına karşı eylem...

Kıraç'ta bulunan Baydemirler Tekstil Fabrikası'nda işçilerin yaşadığı sorunlar tüm yoğunluğuyla devam ediyor. Tüm tekstil fabrikalarında yaşanan sömürü ve baskılar burada da mevcut. Ücretlerin oldukça düşük olduğu fabrikada işçiler 8 saatlik üç vardiya düzeninde çalışıyorlar. Baydemirler patronu vardiya bitiminde işçilere 8 saatlik zorunlu mesai dayatıyor. Ayrıca yapılan fazla mesailer bordrolara yansıtılmıyor.

Fabrikada yaşanan en temel sorun ise yıllardır işçilerin ücretlerinin zamanında verilmemesi. Baydemirler patronu işçilerin ücretini her ay 20-30 gün geç ödüyor. Fazla mesailerin parasını ise aylar sonra ödüyor.

Yaşanan bu sorunlar karşısında uzun zamandır sessiz kalan Baydemir işçileri geçtiğimiz günlerde suskunluklarını bozarak eyleme geçtiler. 8-4 vardiyasında çalışan işçiler iş çıkışında 4-12 vardiyasında çalışan işçilerle birleşerek eylem yaptılar. İşçiler işbaşı yapmayarak ödenmeyen ücretlerini talep ettiler.

Yaşanan gelişmeler üzerine patron işçilerin karşısına çıkarak ödeme yapacak durumu olmadığı söyledi. Bunun üzerine işçiler ıslıklarla, sloganlarla patronu protesto ederek kararlı bir tutum ortaya koydular. İşçilerin kararlı olduğunu gören patron eyleme katılan 400 işçiyi de işten çıkardığını söyledi. Bunun üzerine işçiler 2 gün işyeri önünde direnişe geçerek taleplerinde ısrar ettiler. Önce bütün işçileri işten çıkardığını söyleyen patron daha sonra geri adım atarak ücretlerini ödemek koşuluyla herkesi çalışmaya davet etti.

İşçilerin büyük bölümü iş başı yapmayarak işten çıkışlarını ve ücret taleplerini yinelediler. Patronun işçilerin taleplerini kabul etmesinin ardından direniş sona erdi.

Ambarlı Limanı'nda işçiler sendikal örgütlenme haklarını adım adım kazanıyorlar!

Ambarlı Limanı'nda bulunan Arkas Holdinge bağlı Arser işçileri ağır çalışma koşullarına ve baskılara karşı sendikalaştılar. Arkas Holding patronu işçilerin sendikalaşma haklarını kullanmalarının ardında 50 işçiyi işten çıkardı. Ardından işçileri Arkas'a bağlı Arser'den Morport isimli taşeron firmaya geçirerek sendikalaşmayı engellemeye çalıştı.

Patronun saldırılarına karşı işçiler hem atılan arkadaşlarının geri alınması hemde sendikalaşma haklarını korumak için üretimi durdurarak direnişe geçtiler. Limanda çalışan yaklaşık 400 işçinin direnişe katılmasıyla üretim tamamen durdu.

Arkas patronu önce işçileri mahatap almayarak çeşitli saldırılarla direnişi kırmaya çalıştı. İşçiler direnişi kararlıca sürdürünce bir takım tavizler vermek zorunda kaldı. Patron işçilerle görüşerek sendikalaşma çalışmalarına müdahale etmeyeceğini, işçilerin gelip çalışabileceğini, fakat işe girecek işçileri kendisinin seçeceğini söyledi.

Yaşanan gelişmelerin ardından 108 işçi sendikal kimliklerini patrona kabul ettirerek işbaşı yaptılar.

Geri kalan işçilerin büyük kısmı da direnişlerine devam ediyorlar.

Fıratpen işçisi arkadaş!

Sömürü ve sefalet kaderin değildir!

Sermayenin biz işçilere yönelik saldırıları hak gaspları alabildiğine yoğunlaşmış durumda. Patronlar artık hiçbir kural tanımıyorlar. Hiçbir yasal düzenlemeye dahi uyma gereği duymuyorlar. Kendi keyiflerine göre kurallar koyarak bizleri iliklerimize kadar sömürüyorlar.

Artık bütün fabrikalar bir çalışma kampına dönmüş durumda. Artık tüm işçiler için çalışma koşulları katlanılamaz bir hal almış durumda. Patronlar bizlere kölece çalışma koşulları ve geleceksiz bir yaşamı dayatıyorlar.

Fıratpen'de çalışan işçiler olarak sizler, bu köleliği ve sömürüyü en yoğun biçimiyle yaşıyorsunuz. Yaşamınız fabrika ile ev arasına sıkışmış durumda. Gece-gündüz demeden, cumartesi-pazar demeden çalışıyorsunuz. Patron her birinizin sırtından aldığın ücretin onlarca kat fazlasını kazanıyor. Bunun karşılığında sizlere reva görülen ise 4 kişilik bir ailenin geçimine asla yetmeyecek bir sefalet ücreti.

Bunun yanında kanserojen maddelerin yoğun olarak kullanıldığı ama iş sağlığına dair hiçbir önlemin alınmadığı koşullarda çalışıyorsunuz. Patronlar daha fazla kâr uğruna bizlere kölece çalışma ve yaşam koşullarını reva görüyorlar. Ama şunu bilmeliyiz ki, onların bu kadar pervasız olmasının gerisinde bizim örgütsüzlüğümüz ve suskunlumuz var.

Kardeşler!

Artık suskunluğumuzu bozmanın, birliğimizi inşa ederek Fıratpen patronunun karşısına dikilmenin zamanı geldi. Susmaya boyun eğmeye paydos! İnsanca çalışma ve yaşam koşulları için mücadele bayrağını yükseltelim. Hiç zaman yitirmeden en güvenilir arkadaşlarımızla bir araya gelerek komiteler oluşturalım. Oluşturduğumuz bu komiteler aracılığıyla tüm işçi arkadaşlarımızı aynı talepler etrafında birleştirelim.

Kardeşler!

Bilmeliyiz ki, sefalet ve kölelik bizim kaderimiz değildir. Yeter ki, biz gücümüzü birleştirelim! Yeter ki, üretimden gelen gücümüzü kullanalım ve bu insanlık dışı yaşamı bizlere reva görenlerin karşısına dikilelim.

Sefalet ücretlerine hayır!

İnsanca geçinilebilecek bir ücret!

Zorunlu mesailere son!

Bir sömürü cehennemi: Fıratpen

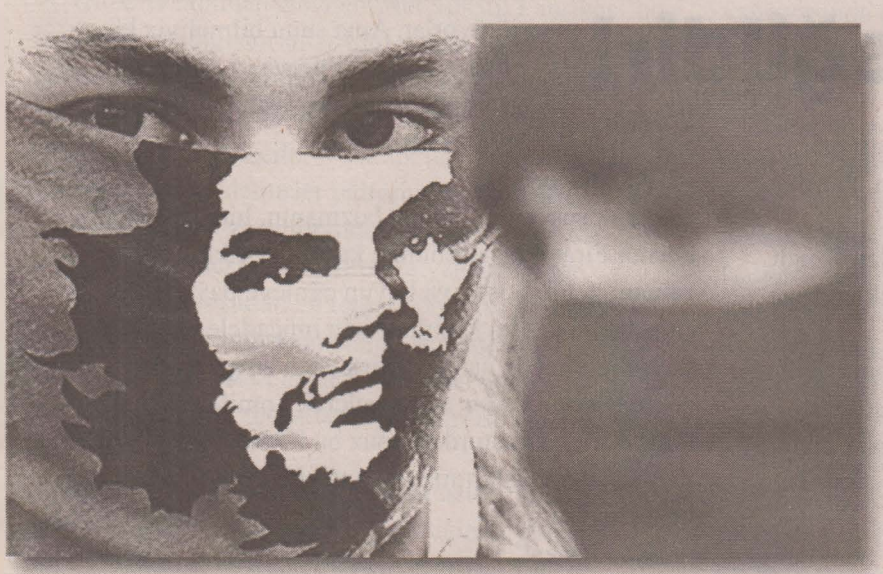
Fıratpen bini aşkın işçinin çalıştığı bir fabrika. Fıratpen'deki koşullara baktığımızda bölgemizde işçi sınıfının örgütsüzlüğünden yararlanan patronların bizlere nasıl da hayvanca çalışma koşullarını dayattığını görüyoruz. Evet, bölgemizde bütün fabrikalarda dizginsiz bir sömürü ve kölelik var. Ama Fıratpen toplamın içerisinde sömürü ve kölelikte ön sıralarda yer alıyor. Fıratpen'de hiçbir kural yok. Fıratpen'de hafta sonu da dâhil her gün 12 saat çalışılıyor, ulusal bayramlarda dahil olmak üzere. Ayrıca çalışma koşulları sağlıksız. İş sağlığı açısından hiçbir önlem yok. Birçok bölümde işçiler kanserojen maddelerle iç içe çalışıyor.

Günlük yapılan 12 saatlik çalışma süresince çay molaları bile yok. İşçiler demir bardaklarda çaylarını makinenin başında içiyorlar. Yemek paydosu da aynı. İşçiler yemeklerini yer yemez hemen işe geri dönüyorlar. Fıratpen işçisinin dinlenmeye hakkı yok. Ailesine zaman ayırmaya hakkı yok. Fazla mesaiye gelmeme hakkı yok. Hafta tatili hakkı yok.

Fratpen patronu işçiyi insan yerine koymuyor. Patrona göre işçiler haftanın 7 günü 12 saat 900-1000 YTL karşılığında kölc gibi çalışmalıdırlar. Buna da şükür etmelidirler.

İşte patronun Fratpen işçisine reva gördüğü yaşam bu...

Gerçek barış sosyalizmle mümkündür!

Kafkasya ve Karadeniz'de savaş rüzgârlarının estiği, Irak ve Afganistan'da işgal ve katliamların sürdüğü, Filistin halkının ağır bir abluka altında tutulduğu, İran'a dönük askeri bir saldırıdan söz edildiği ve nihayet emperyalistler arası silahlanma yarışının tırmanma eğilimine girdiği bir süreçten geçiyoruz.

Son olarak Gürcistan'ın Güney Osetya'ya saldırısı ile başlayan ve Rusya'nın sert müdahalesine yolaçan yeni savaşın faturası yoksul ve mazlum Kafkas halkları için yeni yıkımlar ve acılar oldu. Yıkılan kentler, ölen ve yaralanan binlerce sivil insan gözler önünde. Gazete ve televizyonlar, bombardımanlar sonucu harabeye dönmüş şehirlerin ve insan cesetlerinin görüntüleriyle dolu. Tüm bunlara halklar arasına ekilen düşmanlık tohumlarını da eklemek gerekir.

Açıktır ki, emperyalist ABD ve NATO ittifakı tarafından her yolla desteklenen ve Rusya'ya karşı kullanılan işbirlikçi Gürcistan yönetiminin yolaçtığı bu savaş, Kafkasya üzerinde süren emperyalist nüfuz mücadelesinin bir ürünüdür ve hiçbir haklı ve meşru bir nedene dayanmayan gerici nitelikte bir savaştır.

Zira bu savaşın gerisinde emperyalist güçlerin üstünlük mücadelesi yatmaktadır. Kafkaslar'daki savaşı, Rusya ve Gürcistan arasındaki bir savaş olarak değil, ABD'nin yürüttüğü genel savaşın bir parçası olarak görmek gerekir. Sözkonusu olan, Kuzey Afrika'dan Ortadoğu'ya, Balkanlar'dan Kafkasya ve Orta Asya'ya kadar olan geniş coğrafyanın, ABD'nin egemenliği altında siyasi ve iktisadi temelde yeniden şekillendirilmesidir. Böylece, stratejik enerji kaynaklarının tamamıyla kontrol altına alınması, bölgenin ABD'nin nüfuz alanı haline getirilerek, rakip emperyalist güçlerin bu alandan dışlanmasıdır.

Kapitalizm varolmaya devam ettiği sürece, emperyalistler arasında kıyasıya rekabetin, sıcak çatışmalarla, yani emperyalist paylaşım savaşlarıyla sonuçlanması kaçınılmazdır. Savaşsız bir kapitalizm düşünülemez.

Dolayısıyla, emperyalist savaşların kurbanı olmak istemeyen işçi sınıfı ve emekçi halklar, yalnızca emperyalist savaşları başlatan burjuva hükümetlere değil, bir bütün olarak kapitalist sisteme karşı da mücadele etmek durumundadırlar. Emperyalist savaşları engellemenin tek mümkün yolu burjuvazinin egemenliğine son verilerek sosyalizmin kurulmasıdır.

İşçi Bülteni Özel Sayı: 346 * Fiyatı: 25 YKr * Eylül 2008 * Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ * EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti. * Mollaşeref Mah. Millet Cad. 50/10 Fatih/İstanbul * Tel/Fax: 0 (212) 621 74 52 * * Baskı: Özdemir Mat Davutpaşa Cad Güven Sanayi sit C Blok No: 242 Topkapı İstanbul * 577 54 92